

Vier 'onverhoorde' gebeden

Deut. 3:23-28; 1 Kon. 19:4; Marc. 14:36; 2 Kor. 12:7-9....

Inleiding

Als wij kijken naar de belangrijke tekst: “*Bidt, en u zal gegeven worden*” (Matt. 7:7), dan zien wij God daar als de grote Gever. Hij vraagt de Zijnen alleen maar of zij hun noden en behoeften in het geloof bekend willen maken aan Hem, hun liefhebbende Vader in Christus. Zijn hart is barmhartig. Hij wil zegenen naar de rijkdom van Zijn genade. Maar niemand kan ontkennen dat er ook gebeden zijn, die God *niet* verhoort.

Wij willen vier voorbeelden overdenken van gebeden die *niet* verhoord zijn. Ze zullen ons laten zien dat God niet altijd, of niet direct geeft wat Hem wordt gevraagd. Maar Hij doet dit, omdat Hij grotere zegeningen en beloningen dan de gevraagde in petto houdt voor de bidder. Door niet direct te antwoorden op de smeekbeden die tot Hem worden gericht, openbaart Hij in ieder geval Zijn grote wijsheid.

Het gebed van Mozes

Het eerste voorbeeld van een onverhoord gebed vinden wij in Deuteronomium 3:23-28. Hier zien wij Mozes, de nederige dienaar van God, Hem met aandrang smeken het Beloofde Land te mogen binnengaan. Als leider van het volk Israël onder de wet, was hij tekort geschoten in zijn taak (Num. 20:7-13). Hij mocht Kanaän niet betreden. Dit toont hoe strikt de bedeling van de wet was. Onder de wet moest zelfs de leider van het volk zijn plaats van zegen verliezen, ten gevolge van een enkele onbedachtzaamheid. Mozes' gebed werd niet verhoord en hij mocht het Beloofde Land – waarop hij zich zo had verheugd, na zoveel te hebben geleden om het te bereiken – niet binnentrekken.

Toch had God Zijn arme dienstknecht niet vergeten; op het juiste ogenblik heeft Hij hem laten genieten van de zegen die Hij voor hem had bewaard. Hoewel God hem de toegang tot het land had ontzegd, mocht hij het hele land voor zijn sterven zien vanaf de heuveltop. En God heeft hem ook op de heilige berg gebracht samen met Elia, om met Christus te spreken over de uitgang die Hij zou volbrengen in Jeruzalem en om Zijn heerlijkheid te aanschouwen (Luc. 9:28-36). Mozes was getuige van de raadsbesluiten van God, waarvan

de beloften *ja* en *amen* zijn in Christus Jezus.

Het gebed van Elia

Het tweede voorbeeld is niet minder merkwaardig. Het gebeurde tijdens het leven van Elia, die later ook op de berg der verheerlijking aanwezig was, samen met Mozes. In 1 Koningen 19:4 treffen wij Elia aan, nadat hij was gevlucht voor Izebel. Hij was vermoeid en terneergeslagen na zijn moeitevolle en schijnbaar vruchteloze arbeid. Hij vroeg aan de HERE zijn leven weg te nemen.

Deze grote profeet wilde in een ogenblik van verdriet en angst sterven onder een bremstruik. Maar God had heel andere plannen met hem; sterven onder een bremstruik was niet het einde dat de profeet waardig was. Daarom liet God hem opvaren naar de hemel in een triomfwagen, om hem later met Mozes op de heilige berg te laten ingaan in de lichtende wolk, bekleed met heerlijkheid.

Het gebed van de Heer

Het derde geval van een gebed dat niet werd verhoord, verdient nog veel meer aandacht. Hier vinden wij niet iemand die had gefaald, en daarom het land Kanaän niet mocht binnengaan. Het was ook geen ontmoedigde profeet. Hier is het de Zoon des mensen, de volmaakte Mens. Alle gruwelijkheden van de dood staan Hem voor ogen en daarom spreekt Hij dit indringende gebed uit: “*Abba, Vader, alles is U mogelijk, neem deze drinkbeker van Mij weg; maar niet wat Ik wil, maar wat U wilt*” (Marc. 14:36).

In Getsemane zien wij met eerbied gesproken de Heer Jezus, in Zijn volmaaktheid, op de knieën voor de Vader. Nog indringender horen wij Hem bidden in Lucas 22:42: “*Vader, als U het wilt, neem deze drinkbeker van Mij weg; moge evenwel niet mijn wil maar de uwe gebeuren*”. Geliefde broeders en zusters, om over dit verheven onderwerp iets te zeggen, is het wenselijk dat ons hart vol eerbied en aanbidding is. Mozes moest zijn schoenen uitdoen om tot de brandende braamstruik te kunnen naderen. Wat een

heilige eerbied past ons dan, als wij in de geest de Olijfberg naderen.

Op het gebed van de volmaakte Mens, die Zich nooit tevergeefs tot God had gewend, is geen antwoord gekomen. Wat een genade voor ons dat het zo gegaan is!

God heeft Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar Hem voor ons allen overgegeven. Wij kunnen met alle eerbied zeggen dat Hij de beker niet *kon* wegnemen van Hem, die het zoenoffer voor onze zonden moest worden. Wat zou er van ons zijn geworden, als onze Heer die beker niet had gedronken? Wij zouden voor eeuwig verloren zijn geweest. Maar aan de andere kant heeft God voor de gehoorzame Mens een overvloed aan vreugde bereid: *“Want Gij geeft mijn ziel niet prijs aan het dodenrijk, noch laat Gij uw gunstgenoot de groeve zien. Gij maakt mij het pad des levens bekend; overvloed van vreugde is bij uw aangezicht, liefelijkheid is in uw rechterhand, voor eeuwig”* (Ps. 16:10-11).

De volmaakte Dienstknecht is in Getsemane niet verhoord, maar Hij zal ten volle genieten van de vrucht van Zijn werk, de arbeid van Zijn ziel (Jes. 53:11). Hij heeft de beker van de toorn van God tot de laatste druppel leeggedronken. Wie kan de vreugde peilen die Hij zal genieten, wanneer Hij Zijn verlost in de heerlijkheid bij Zich zal zien! Als we de Heer zo zien als de volmaakte Mens, kunnen we dan niet zeggen dat God door Hem niet te verhoren in Getsemaneⁱⁱ, voor Hem een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde bereid heeft? Laten *“wij zien op Jezus, de overste Leidsman en de Voleinder van het geloof, die om de vreugde die voor Hem lag, het kruis heeft verdragen, terwijl Hij de schande heeft veracht, en die is gaan zitten aan de rechterzijde van de troon van God”*

(Hebr. 12:2). Hij alleen is waardig deze verheven plaats in te nemen.

Het gebed van Paulus

Het vierde gebed dat niet verhoord is, werd uitgesproken door Paulus (2 Kor. 12:7-9). Paulus vroeg drie keer aan de Heer of de doorn voor het vlees (een engel van satan, die hem met vuisten sloeg) zou mogen worden weggenomen. Maar Hij had in Zijn raadsbesluiten iets beters voor Zijn arme dienstknecht in petto. Drie keer heeft Paulus gevraagd of de doorn kon worden weggenomen. Daarna kwam het antwoord: *“Mijn genade is u genoeg; want de kracht wordt in zwakheid volbracht”*.

De doorn was zeker niet aangenaam voor Paulus. Hij begreep er weinig van, dat hij door zijn zwakheid en lijden een geschikter werktuig zou zijn voor de openbaring van de kracht van Christus. Maar hij zweeg uit eerbied en boog met blijdschap voor de wil van de Heer, die machtig is alle dingen aan Zich te onderwerpen. Wat een heerlijk perspectief ging er voor de ogen van de apostel open, toen de Heer hem openbaarde dat hij een vat zou zijn dat vol was van *de kracht van Christus*. Dat is een mooi voorbeeld van onderwerping voor ieder van ons.

Als we iets van dit onderwerp willen begrijpen, dan moeten wij accepteren dat God niet altijd onze gebeden verhoort, maar dat Hij altijd *grotere* zegeningen heeft klaarliggen in overeenstemming met Zijn raadsbesluiten. Laten we op de genade en wijsheid vertrouwen van Hem die Zichzelf heeft geopenbaard als de God, die *“een Beloner is van hen die Hem zoeken”* (Hebr. 11:6).

Oorsprong: [Le Messenger Évangélique 1958-293](#)

Titel: [Quatre prières qui n'ont pas été exaucées](#)

ⁱ Het was voor de redactie niet te achterhalen waar de initialen R.K. voor staan.

ⁱⁱ De Heer heeft in volmaakte onderworpenheid aan de wil van de Vader gevraagd om de beker weg te nemen, en Hij is niet verhoord. Hebreeën 5:7 zegt: *“Hij die tijdens zijn dagen in het vlees met sterk geroep en tranen zowel gebeden als smekingen geofferd heeft aan Hem die Hem uit de dood kon verlossen (en Hij is verhoord om zijn godsvrucht)”*. Het gebed in Getsemane verschilt van de gebeden die wel verhoord werden (vgl. Ps. 21:5).

Oude Sporen 2009

